

עת"א 63523/02/22 - אבישי אבוטבול (אסיר נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 63523-02-22 אביטבול(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני כב' השופטת רננה גלפז מוקדי

עותר אבישי אבוטבול (אסיר)

נגד

משיבים

1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים

2. מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני עתירת אסיר (להלן: "המבקש") להורות למשיבים להוציאו לחופשה מיוחדת למספר שעות לצורך השתתפות באירוע עלייתו לתורה של בנו הבכור, אשר הגיע למצוות. האירוע עתיד להתקיים ביום 6.3.22.

2. המבקש טוען כי בקשתו זו נשענת על בקשת הבן ואמו כי יטול חלק באירוע המשמח והמשמעותי. לטענתו, הוא מודע למהות האישומים בהם הורשע ולחומרתם וכן לדו"ח ועדת האלמ"ב אשר ניתן בעניינו והוא אינו מבקש להפחית מחומרת המעשים, אלא שהמעשים בגינם הורשע בוצעו לפני 6 שנים ובמהלך התקופה שחלפה מאז, הוא השתתף בתוכנית טיפול מותאמת ועושה מאמצים להתמודד עם מרכיבים תוקפניים באישיותו, כמו גם מאפיינים אחרים המחייבים עיבוד וטיפול.

עוד נטען כי המבקש, טרם פנייתו לבית המשפט, מיצה את ההליך המנהלי בפניה מוקדמת למשיבים אך לא זכה לתשובה כלשהי.

ב"כ המבקש הוסיף וטען כי המבקש היה בביתו במשך שנים עד שהחל לרצות את מאסרו ולא נטען לאירועי פגיעה נוספים. הוא הדגיש את התהליך הטיפולי שעובר המבקש וציין כי קשיים במהלך הטיפול בקבוצות הם צפויים ועדיין המבקש נוטל חלק בטיפול. ב"כ המבקש טען כי האלימות שבה הורשע המבקש אינה ברף החומרה הגבוה וכי חלוף השנים והיותו במסגרת טיפולית משנים את פני הדברים. הוא הדגיש את הבקשה המידתית ליציאה לטקס העליה לתורה בלבד ולא לאירוע חגיגת בר המצווה וציין את החשיבות הרבה שיש בכך עבור בנו של המבקש. ב"כ המבקש טען כי ניתן להצמיד למבקש ערבים ראויים וכי ההחלטה לדחות את הבקשה אינה סבירה ואינה פרופורציונאלית.

המבקש בעצמו ביקש לומר בדיון כי לא תכנן לבקש לצאת לאירוע בבית הכנסת, עד שגרשותו ובנו ביקשו זאת

ממנו מספר פעמים. הוא ציין כי המדובר באירוע "של פעם בחיים", כי הוא אוהב את בנו וחשוב לו להיות באירוע. המבקש הוסיף עוד כי הוא מודע לדפוסיו הבעייתיים ומעוניין לטפל בעצמו.

3. העתירה הוגשה ביום 28.2.22 עם בקשה לקבעה לדיון למחרת היום, נוכח אילוץ ב"כ המבקש ובהתאם לבקשתו, נדונה העתירה היום.

4. בפתח הדיון הגיש ב"כ המשיבים את תגובת שב"ס (מ/1) ממנה עולה כי המבקש מוגדר אסיר אלמ"ב ומסווג בקטיגוריה א' (משטרת ישראל) ובשל כך הוא אינו זכאי לחופשות אלא אם ניתנה לגביו המלצה של ועדת אלמ"ב או ועדה להערכת מסוכנות. ועדת אלמ"ב אינה ממליצה על הוצאת המבקש לחופשה חריגה כפי שעולה מדו"ח הועדה שהתכנסה ביום 27.2.22 (מ/2). עוד טענו המשיבים, כי אין לאסיר זכות קנויה לצאת לחופשה וכי תנאי הסף כוללים תפקוד חיובי של האסיר, כאשר המבקש כאן צבר הפרות משמעת לרבות תקיפת סגל באופן מילולי. בית המשפט הופנה לדו"ח ועדת אלמ"ב אשר בפניה הונחו גם טיעוני המבקש והיא התרשמה כי הוא בעל דפוסים אימפולסיביים ואלימים עם קושי ניכר בקבלת גבולות חיצוניים. המשיבים גם הפנו לעמדת גורמי הטיפול בבית סוהר חרמון (מ/4) אשר ציינו כי המבקש נקלט בבית סוהר חרמון לצורך השתלבות במחלקת "בית התקווה" לטיפול באלמ"ב וגילה קשיי הסתגלות המתבטאים בקושי בעמידה בגבולות הנדרשים במחלקה, חוסר כבוד לאנשי סגל, תוקפנות ודרשנות. הוא ביקש לעזוב את הטיפול, אך לבסוף נשאר. המשיבים תיארו אירוע התפרצות של המבקש מיום 21.1.22 בגינו נשפט ביום 27.2.22 וציינו הליך משמעת קודם בגין התנהגות כלפי סוהרת, כפי שבא לידי ביטוי בדו"ח המפרט את ההליכים המשמעתיים (מ/5).

לסיום, הציע שב"ס בתגובתו לאפשר למבקש להשתתף בחלק מן האירוע באמצעות שיחה חזותית.

5. אחר שעיינתי בכתב העתירה ובמסמכים אשר הוגשו על ידי המשיבים במהלך הדיון ואחר ששמעתי את הצדדים, הגעתי לכלל דעה כי דין העתירה להידחות.

בפתח הדברים אומר כי החשיבות שרואה המבקש בנוכחותו בבית הכנסת לצד בנו העולה לתורה, היא ברורה לבית המשפט, אולם לאור מכלול הנסיבות והערכתם המקצועית של הגורמים הרלוונטיים אצל המשיבים, ההחלטה שלא לאשר את יציאתו לחופשה המיוחדת ראשית, היא סבירה.

6. כידוע, שיקול הדעת בדבר יציאה לחופשה מוקנה לגורמים המקצועיים ובית המשפט אינו מחליף את שיקול דעתם בשיקול דעתו, אלא בוחן את סבירות ההחלטה בכלים משפטיים. עוד ברור כי חופשה אינה זכות קנויה לאסיר.

7. לאחר שעיינתי בחוות הדעת שהוגשו, בדו"ח ועדת אלמ"ב ואף בגזר דינו של המבקש, שוכנעתי כי לא נפל דופי בהחלטת המשיבים.

מתגובת גורמי הטיפול עולה כי להערכתם, המבקש מהווה סיכון גבוה לקורבנותיו וכידוע, חלק מן העבירות בוצעו כלפי בנו הבכור של המבקש והאחרות כלפי בני משפחה נוספים.

ועדת אלמ"ב ציינה בדו"ח מיום 27.2.22 את דפוסיו האימפולסיביים והאלימים של המבקש והקושי שלו לקבל גבולות חיצוניים והוסיפה כי סמיכות אירועי המשמעת מעידים על קשיי ויסות, איפוק ואיזון והועדה סבורה כי קיימת מסוכנות להתפרצות אלימה שתסכן את נפגעי העבירה ועל כן היא אינה ממליצה לאשר את החופשה החריגה.

מכאן, לא רק שבעניינו של המבקש לא ניתנה המלצת ועדת אלמ"ב, אלא שגם התנהגותו בבית הסוהר, גם בעת האחרונה ממש, אינה התנהגות חיובית ודי בכך כדי להוביל לדחיית בקשתו.

8. עייתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים, אך לא מצאתי כי יש בה כדי להשליך לענייננו, שהרי ההחלטה, בסופו של דבר, מבוססת על עניינו הפרטני של אסיר וכאן, כאמור, הנתונים אינם מאפשרים את יציאתו לחופשה המבוקשת.

9. מאחר שהתרשמתי כי ההחלטה אשר ניתנה בעניינו של המבקש סבירה והיא התקבלה לאחר שקידה ובדיקה מעמיקה ועדכנית, לא מצאתי כל טעם המצדיק התערבות בה.

לאור האמור, אני מורה על דחיית העתירה.

בשולי החלטתי, כפי שהוצע על ידי המשיבים, יאפשרו המשיבים למבקש, ככל שיחפוץ בכך, ליטול חלק באירוע העליה לתורה למשך מחצית השעה.

פסק הדין יועבר לב"כ הצדדים ולעותר בעצמו.

ניתן היום, כ"ח אדר א' תשפ"ב, 01 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.